Ч. 228. Середа 25 (12) жовтня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Пляни бар. Феєрварі'го а коаліция.

Теперішне положенє на Угорщині стало вельми важне не лиш для цілої нашої монархії, але навіть і для цілої середної Европи, іменно же для найблизших наших сусідів. Тому й недивота, що загранична праса, головно же німецка та італіяньска розписують ся широко о теперішній угорскій кризі, в котрій в сій хвили найперше місце займають пляни кабінету бар. Феєрварі'го і становище мадярскої коаліциї супротив них. Досить буде хиба сказати, що якраз тоті пляни викликали в цілій нашій половині держави той великий рух, який тепер проявив ся всюди в користь загального права голосованя. Отже, що до тих плянів то „Neues Wiener Tagblatt“ подає таку звістку, походячу — як каже — з добре поінформованого жерела:

Передовсім — каже згадана ґазета — треба зазначити, що межи поглядами Цісаря, а поглядами кабінету бар. Феєрварі'го що до способу, яким має бути залагоджений теперішний заколот, єсть повна згода. Найважнїйшу точку правительственної проґрами творить Крістоффі'го проєкт реформи виборчої. В тім проєкті, коли его предложено Цісареви, пороблено деякі зміни, але они ані трошки не доткали самих основ проєкту. Пороблено лиш стилістичні поправки і позмінювано реченя так, щоби їм надати гладшу форму. Проєкт той так виготовлено, що его можна вже буде предложити парляментови. Основою реформи єсть загальне і рівне право виборче, котре постановляє, що право вибирати має кождий, хто скінчив 24-тий рік житя та уміє читати і писати.

Говорено, що по заведеню сеї реформи виборчої другі народности на Угорщині переможуть Мадярів і згнетуть їх, а правительство доказує, що буде як-раз противно, що Мадяри возьмуть верх. Того переконаня набрало правительство із статистичних і инших розслідів. Але туту ціль можна буде аж тоді осягнути, коли з реформою виборчою будуть сполучені також і тоті другі законні постанови, котрі правительство хоче завести рівночасно з реформою виборчою. Правительство набрало іменно із матеріялу, що служив єму до рослідів того переконаня, що надзвичайно велике число Мадярів випало із цензу виборчого, бо они були дуже задовжені і потратили свої посїлости. На місце тих коренно мадярских виборців, що потратили своє право вибору, прийшли зовсім инші, не конче прихильні Мадярам. Отже правительство приготовило ряд социяльних плянів, що мають допомогти задовженим властителям менших посілостий. Задовженє то прибрало вже такі розміри, що стало ся справдешним нещастєм для широких кругів, отже згадані социяльно-політичні пляни мають зробити мадярству значну прислугу під взглядом національно-політичним.

Та й у всіх прочих плянах опирає ся правительство на основі здорового державного социялізму і демократиї. Обі тоті засадничі точки вибрав собі кабінет Феєрварі'го у всіх своїх кроках за директиву а особливо постановив собі звертати увагу на національні змаганя мадярскої раси, розуміє ся о скілько тоті змаганя відповідають конституциї, отже опирають ся на законній основі. Правительство виступить небавком публично з тою проґрамою, а дня 19 грудня стане з нею перед палатою послів. О розвязаню парляменту поки що нема ще й бесіди і правительство сею справою ще не займало ся.

Як відносить ся коаліция до повисших плянів кабінету бар. Феєрварі'го характеризують мабуть найліпше оногдашні збори в Соботици (Штайнаманґер), на котрих промавляли Кошут і ґр. Альберт Аппоний. Кошут розбирав проґраму бар. Феєрварі'го і сказав, що не можна єї брати на серио. Коаліция за ціну тої

Король диямантів

(З анґлійского — Ришарда Марша).

(Дальше).

— Одної ночи — оповідала пані Барнес дальше — встав він знов раз в сні і пійшов сходами на долину. Хоч я так трясла ся зі страху, що коліна підомною погинали ся, зійшла я мимо того за ним. Він зайшов сюди до сеї комнати. Згадана скриночка єсть тут в тім столику. — Она показала пальцем на великий, старосьвітский стіл до писаня, що стояв зараз за моїм кріслом.

— Безнастанно воркотячи, говорив сам з собою. Але що говорив дуже тихо, не могла я всего зрозуміти, але що лиш сказав, то заедно згадував чорта. В часї тої розмови витягнув свою скриночку із стола і щось з неї виймив; що то було, не могла я бачити, але я гадаю, що скриночка має тайну пружину, яку лиш він уміє найти, бо кілько разів хотіла я від того часу отворити єї, ніколи мені не удало ся, а він потребував лиш руку приложити, а віко відскакувало. Виймивши якусь річ із скриночки, поставив єї знов на стіл. Я стояла за ним в отвертих дверех і глядїла на кождий єго рух, між тим як він не мав найменшого понятя о моїй присутности.

— Чи ви дійстно вірите, пані Барнес, що ваш муж робив всьо то, о чім ви оповідаєте, в сні?

— В твердім сні.

— А коли би я припустив, що й ви були в такім самім стані?

— Ох, Боже, я хотіла би, аби так було; бо від тої години не мала я одної спокійної ночи і від тоді зісхла я як кістяк. Але позвольте мені оповідати дальше: Коли скринка отвирала ся, мій чоловік засьміяв ся, але таким страшним голосом, що в мені аж кров застила.

Она видала ся мені справді таким сотворінєм, котрого кров могла застигти навіть і без ніяких надзвичайних причин.

— Тепер виймив він ще одну річ із скринки. Коли я то побачила, гадала що зі страху зімлію.

Бідна трясла ся як листок осики, а єї голос став хрипким шепотом:

— То був палець жіночої руки!

— Пані Барнес!

— Палець жіночої руки, на котрім я побачила блискучий перстень; він був за малий на палець, так що глубоко втиснув ся в мясо. Він стояв і дивив ся на той перстень.

— Що? Він мав отверті очи? Атже ви лише що говорили, що він був в глубоким сні.

— Взагалі не умію нічого сказати про сновидів; він був перший, якого я бачила і дай Боже, щоби був і послідним. Але то лише добре знаю, що коли він ходив у сні, єго очи були все широко отворені; зі страшним видом впивали ся ті очи в окружаючі єго предмети і так страшно глядїв він тоді і на перстень на згаданім пальци. При тім з єго уст роздало ся голосно і виразно: „В однім з тих днів я тебе виріжу і побачу, як ти будеш виглядати на моїм пальци“. Сказавши ті страшні слова, поклав палець на стіл і виймив із скринки ще три инші пальці і палець великий.

— Чи ви певні, пані Барнес, що то були справді людскі пальці?

— Ґадаю, що чей розпізнаю пальці, коли побачу їх перед собою! Але слухайте до кінця: Він поклав пальці на столі побіч себе, нігтями до гори, як бачите на вашій власній руці і так до них промовив: „Ніколи більше не піднесете ся на мене, то певно“.

— При тім усьміхав ся і мляскав язиком, подібнїйший до чорта, як до чоловіка.

— Тепер виймив якийсь предмет завинений в кусник білого полотна. Я бачила, що в кількох місцях на полотні були сліди крови. Він розвинув полотно і виймив з него покалїчену жіночу руку, котру приложив до уст і став цілувати, а виглядав при тім як божевільний. І той кусник руки поклав на стіл побіч пальців, порушив всї части в якийсь дивний спосіб і — пані Барнес видала із себе якийсь хрипкий голос, що страшно звучав — і вхопивши всї части разом, підняв до гори цілу руку.

На дармо гадав я над средством, аби спинити єї в дальшім оповіданю тої неімовірної історії; пані Барнес оповідала дальше:

— Я гадаю, що на вид тих страшних річий я зімліла; бо пригадую собі вже лиш тілько, що пізнїйше очутила ся я на земли в цілком пустій комнаті. Якийсь час не могла я рушити ся ані відітхнути і не могла собі пояснити, де дів ся мій муж. Як я в тій хви-

проґрами не пожертвує своїх засад. У Відни помиляють ся, коли мають таку надію. Палата послів переголосує нове правительство, а коли би парлямент розвязано, то опозиция верне зі ще більшим числом послів і дасть смертельний удар угоді з 1867 р. Коли Відень — так говорив Кошут — не дасть нам тих дрібничок, котрих жадаємо, то пізнійше піднесемо цілий комплекс нашої проґрами. — В подібнім дусї промавляв також і ґр. Аппоний, котрий сказав, що нарід не дасть ся перекупити загальним правом голосованя. Треба відкинути й найлїпшу страву, скоро в ній отруя.

Вісти полїтичні.

З краєвих соймів. — Борба о власть в Петербурзі. — Справа вибору короля в Норвеґії.

Характеристичною чертою переважної части соймів краєвих єсть нині змаганє до заведеня якоїсь реформи виборчої; в Чехії, на Мораві, в долїшній Австриї, в Тироли і т. д., домагають ся коли вже не загального права виборчого, то бодай якоїсь зміни в дотеперішній ординациї виборчій. В ческім соймі доказував пос. Праде (Німець), що загальне право виборче в Австриї не має ніякого значіня, бо тут в першім ряді треба мати на увазї народности, а більшість і меньшість вийдуть при всяких обставинах; о загальнім праві виборчім можна буде аж тоді подумати, коли всї народности осягнуть запоруку своїх прав. В нашій монархії загальне рівне право виборче стало ся би привилеєм анальфабетів. (Ческі посли кличуть з досадою: Дайте їм школи, старайтесь о просьвіту!) Від заведеня загального права виборчого не зменшились би також національні спори.

Ґр. Вітте, той „чоловік нової ери“ в Росиї — як єго називає загранична праса — мусить тепер вести сильну борбу з тими кругами і впливами в Петербурзї, що дїлають против него і хотїли би єго конче усунути з того становища, яке він виробив собі заключенєм мира в Порсмес. Вітте, кажуть, переконаний, що в теперішній порі не прийде до власти, хоч би й став президентом міністрів, що має бути певною річию і длятого хотїв би, щоби відкритє Думи державної відложити бодай на яких два місяці пізнїйше, як речинець, о котрім вже говорять. Він має надію, що в той спосіб змінив би ся основно Булиґінівский закон виборчий і можна би єго лїпше приготовити до потреб суспільности. Для характеристики теперішного становища ґр. Вітте'го подають: Цар не може знести Вітте'го, і каже, що єго за кождий раз по розмові з Вітте'м голова болить, бо так єму кладе в голову як би обухом бив; двораки не люблять Вітте'го, а бюрократия таки просто ненавидить єго, за єго безвзглядність. Він навіть і у лїбералів не має довіря, бо ті переконані, що він би їх зараз пожертвував, скоро би того єго інтерес вимагав. Здає ся однак, що вплив Вітте'го на царскім дворі мимо всяких трудностий і перешкод таки збільшив ся, коли цариця на стілько була ласкава, що приняла єго жінку, котра як звістно єсть жидівкою.

Після вістий з Копенгаґи мав би нині або в слідуючий второк відбути ся вибір короля. Один норвеґский муж державний в розмові з данським журналїстом висказав такий погляд: Більшість норвеґского народу єсть за королївством і за кандидатурою кн. Кароля. Велику вагу для сеї кандидатури має то, що анґлїйский король Едвард єсть сій кандидатурі прихильний, що заповідає зближенє до Великої Британії, підчас коли цісар Вільгельм сій кандидатурі не буде противити ся.

Звіт Народ. Торговлї.

(Дальше).

На нарадї крамарів в Збаражи піднесено справу експорту яєць, а орґанізатори того повіту віднесли ся до нашого товариства з запитанєм, чи би товариство не схотїло тою справою заняти ся. Зваживши, що повіт сей уходить за один з найлїпше з'орґанізованих, та що після засягнених інформаций у крамарів і по селах велике число покладків з сего повіту вивозять — постановило товариство наше зробити пробу.

В тій цїли заложено в Шельпаках, за порозумінєм і згодою о. Голинатого, котрий не щадив і пізнїйше свого труду в розпочатій акциї, так сказати би експортову стацию. Приготовлено ту місце на склад і пакованє зарівно покладків, як і дошок та гиблївок, поучено людий, як скуповувати покладки і сортувати після величини, сьвіжости і ґатунку, як паковати і переховувати. Коли закуплено в дальшій акциї скринки і запевнено собі місце збуту — приступлено до закупна покладків. Та ту зараз оказали ся трудности. Покладків було за мало, щоби в короткім часї зібрати ваґон, а й ті були переважно малі і брудні, за якими попиту нема і грубо нисше платять ся, а в додатку конкуренти піднесли цїну і робили всякі трудности, а свої люди, не понимаючи ваги наміреного інтересу, також старали ся висискати ситуацию. Остаточно вислано 60 скринок яєць і страчено на них квоту 1.239·91 кор. Мимо сеї страти постановив Совіт справи експорту не спускати з ока і при догіднїйших услівях вести єї дальше.

Коли по вічах крамарских в Станиславові, Камінці і Збаражи нїхто більше в справі орґанізациї крамниць не зголошував ся, помістив заряд товариства — в часї коли приготовлювано справу експорту яєць, слїдуючу відозву в часописях: „Признаючи велику вагу орґанізациї руху крамарского, відносимо ся в сій дорозї до інституций просьвітних, господарских, промислових і людий справою інтересуючих ся з прошенєм, щоби нас зволили повідомити, чи в данім місточку або містї не дало би ся устроїти віча крамарского, взглядно відчиту і дискусиї на сю тему.

Коли успіх таких зборів бувби хоч в части запевнений, а крамарі, або люди, котрі би ся хотїли взяти до заснованя крамниці, чи то приватної, чи спілкової, охотно сю гадку принялиб і нею заінтересувались — ми готові вислати нашого урядника з відчитом, котрий удїлявби заразом порад і вказівок потрібних до веденя крамарского дїла“.

На сю відозву зголосили ся орґанізатори з Калуша, Тернополя і Рави рускої і до кождої з тих місцевостий їздив делеґат товариства з відчитом про орґанізацию сїльської торговлї, та про важність згуртованя ся крамниць около Народної Торговлї.

Кромі згаданих відчитів устроєно в Тернополи, на жаданє філїї „Просьвіти“ курс, так сказати би крамничий, на котрім пояснено услівя здорового і тревалого розвою крамниць і подано спосіб контролї. Курс сей спонукав місцевих діячів до утвореня комітету крамничного, котрий подїлив між себе повіт на райони і працює систематично над піднесенєм крамниць. В тій цїли відбувають члени комітету що недїлї і сьвята люстрациї крамниць, а в инші дни сходять ся і обговорюють справозданя. Коли додамо, що як минувшого року так і сего

ли найшла на стілько відваги, аби вийти знов по сходах на гору, того до нині не знаю. Коли я вийшла на гору, застала мужа твердо спячого в єго лїжку.

— Даруйте моє питанє, пані Барнес, але не пригадуєте собі, що ви їли вечером перед тою ночию? Може ви терпите на прикрі сни?

— Прикрі сни? Сьмішно! То було лиш перший раз, коли я за ним пійшла. Від того часу підглядала я єго заєдно і відкрила, що він все ходив у снї в ночи на пятницю, сходив на долину до сеї комнати і приглядав ся тій страшній руцї.

— То ви гадаєте, що ніч на пятницю стоїть в якійсь звязи з тою істориєю?

— Не знаю! Що можу я, або взагалї який чоловік сказати про те? Не сьмійте ся з мене, пане. Ви гадаєте, що я дурна або брехачка. Нї, ви самі побачите ту руку і скажете менї, що о тім гадаєте. Покажу вам єї, хоч би мала скринку розбити на кусні.

В найбільшім розворушеню перейшла комнату. Я підняв ся, аби дати їй вільний доступ до столика. Она витягнула малий мішочок з кишенї і виймила з него кілька ключів.

— Він має мої ключі; він приневолив мене і до того, аби єму їх віддати. Але що я мала подвійні ключі, він о тім не знав. Дуже рідко лучало ся, щоби він виходив з дому, бо може мав причину, аби не показувати ся надто часто, але коли тілько вийшов, я ішла сейчас сюди, замикала ся і пробовала заєдно найти тайну пружину в скриночцї. При тім мала я все то пересьвідченє, що в ній мусить ще щось бути, чого я не бачила. Але тепер мушу добре поглянути, що там є, нехай коштує що хоче.

При тих словах висунула шуфляду столика, в котрій було кілька передїлок, між ними одна з вічком. Але скоро лиш отворила закриту передїлку, скрикнула не своїм голосом.

— Нема єї! — застогнала.

Я приступив до неї.

— Чого нема?

Она обернула до мене своє наляканє і біле як віск лице і відозвала ся уриваним, цїлком зміненим голосом:

— Скриночки! Вчера вечером стояла она ще тут на своїм місци. Коли він відійшов, заглянула я сюди, чи він єї не взяв, але она ще була тут і я замкнула стіл як звичайно.

Нараз вхопила она мене за руку, стиснула єї з силою, якої я у неї не надіяв ся і шепнула менї до уха:

— Він мусїв сеї ночи закрасти ся сюди як злодій, аби єї взяти. Може він в сій хвили укриває ся де в домі. Ох, Боже!

3.

Я зайшов до Клївера і Кекстона і спитав, що маю зробити з тими чотирома пятифунтовими банкнотами, які були в листї.

В бюрі в тім часї був лиш той пан, що завів мене до готелю. Менї здавало ся, що то був пан Клївер, перший начальник бюра.

Коли він почув, що мене привело, почав сьміяти ся.

— Що маєте з тим робити? Ну, даруйте кому ті гроші, киньте у воду, або дайте лїпше їх менї.

Я стояв і не міг нї на що рішити ся. Моє положенє видавало ся менї чим раз більше неясне і я мав то неприємне чувство, що то щось, що мав почути Джемс Савтем, може бути лиш щось дуже немиле. Тому постановив я собі розмовити ся на розум з паном Кліверoм.

(Дальше буде).

переводило товариство наше на жадане люстрациї крамниць в Добромірці, Шельпаках, Лисичинцях, Дубровици, Наконечнім, Буневі, Більчу золотім; принимало учеников на практику крамарску, (практику таку відбуло 16 учеників) висилано аґентів своїх в повіти: станиславівский, коломийский, борщівский, рогатиньский і золочівский в цїли інформованя, як вести крамницї і приєднуваня крамниць для товариства; а вкінци, що виручувало купців, стоявших в звязи з товариством, в персоналї і помагало на жадане при устроюваню торговель — то було би в короткости представлене роботи товариства в справах торговельних і крамничих за послїдний рік адміністрацийний.

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 23 жовтня 1905.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво надало презенту на парохію цїсарского надання в Ддзїнім о. Северинови Наконечному, дотеперішньому пароховм в Старім Збаражи.

— **Конкурси** оголосили: Ц. к. краєва рада шкільна на посаду учителя гр.-кат. релїґії в ґімназиї Франц Йосифа у Львові. (В конкурсї зазначено, що викладовою мовою сего предмету єсть польска мова). Подання можна вносити до 15-го падолиста с. р. — Громада Микулинцї в тернопільскім повітї на посаду касового контрольора з річною платою поки що 600 К. На сю посаду можуть приняти і женщину. Петенти мають виказати ся іспитом з державної рахунковости і заводовою практикою. Подання до 20 падолиста с. р.— Совіт „Народного Дому“ у Львові на стипендию річно 200 К для ґімназияльних учеників, з речинцем внесення подань до 15 грудня с. р.

— **О загальне право голосованя.** Депутация 20 відпоручників социяльно-демократичної партиї з 17 галицких міст була вчера перед полуднем під проводом посла до ради державної Дашиньского на авдиенциї у Є. Е. п. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденї'ого, а відтак у Є. Е. п. Намістника ґр. Андрея Потоцкого, аби їм предложити ухвалену на численних народних зборах резолюцию, домагаючу ся безпосередного, загального, тайного і рівного права виборчого до сойму. Є. Е. п. Маршалок краєвий приймив депутацию о годинї 10$^1/_2$ перед полуднем. Вручаючи мемориял з жаданем загального права голосованя, промовив до п. Маршалка посол Дашиньский по польски, а п. Ганкевич по руски. П. Маршалок відповів, що радо бачив би представителїв робітничої кляси в Соймі, але не може сказати, яке становище супротив жадань мемориялу займе Сойм. По оголошеню одним з членів депутациї відповіди п. Маршалка, зібрана кількатисячна громада робітників удала ся перед Намістництво. Та сама депутация явила ся на авдиенциї у Є. Е. п. Намістника, котрий приймив депутацию дуже прихильно і заявив, що представить бажане депутациї центральному правительству, котре виявить своє становище в тій справі аж по дотичній ухвалї сойму. Заразом п. Намістник похвалив спокійне поведене робітників. Зперед Намістництва перед год. 12-ою в полудне розійшли ся зібрані спокійно до своїх робіт.

— **Спис обовязаних до войскового побору.** Маґістрат міста Львова взиває всїх обовязаних до войскового побору, уроджених в р. 1885, 1884 і 1883, приналежних до Львова, як також чужих, перебуваючих у Львові і всїх тих, котрі вийшли із згаданих кляс віку, а не переступили 36-го року житя і з якої небудь причини не виповнили войскової повинности, аби зголосили ся в місяци падолистї до спису в міскім урядї конскрипцийнім лично, а на случай недуги або неприсутности, аби їх зголосили родичі опікуни або взагалї заступники устно або письменно.

— **Кіньскі ятки.** Кіньске мясо вже в короткім часї появить ся на львівскім торзї. Умова з одним з віденьских промисловцїв, котрий вивозить до Відня галицкі конї на заріз, вже заключена, підприемець винаймив вже льокалї на ятку і на робітню і спровадив потрібні машини. Мяса буде доставляти після потреби і буде на місци виробляти 11 родів вудженини з кіньского мяса. В суботу той підприемець приніс до торгового бюра в маґістратї кіньску ковбасу на пробу. Всїм, котрі єї їли, та новина дуже смакувала. Продаж конини у Львові має розпочати ся з днем 15-го падолиста.

— **Крадїж.** Селянинови з Запитова, Михайлови Ковалеви, украдено в недїлю з одного передміского заїзду у Львові шпаковату кобилу і жовто лякированний візок, вартости 650 корон.

— **Огні.** В Ремезівцях, золочівского повіта, погоріло послїдними днями шість селяньских загород з всїми будинками господарскими. Шкода звиж 5000 корон, була лиш в незначній части обезпечена.

— **Тяжкий король.** Бельґійский король Леопольд зважив ся на автоматичній вазї на виставі в Лєж. Стрілка показала 89·7 кльґр. Король сказав тодї: Видно, що я найтяжший з королїв, навіть мій сусїд король Едвард важив лише 85 кільоґрамів.

— **Перший заробок Марка Твайна.** В однїй американьскій книжцї оповідає М. П. Вільдер, американьский писатель, що він раз питав Марка Твайна, котрого правдиве назвище єсть, як звістно, Самуіл Клеменс, чи він пригадує собі, коли заробив перший свій гріш. „Дуже добре пригадую собі на то — відповів славний гуморист — хоч то вже давно, бо я був тодї малим хлопцем. В нашій школї було строго заборонено різати лавки ножиком і кара була або 5 долярів відшкодованя, або, коли того хто не заплатив, публична кара тїлесна. Одного дня навістило мене то нещасте і я мусїв вітцеви признати ся. „Самуіле — сказав він з докором — я не можу дати так ганьбити назвища Клеменсів, аби допустити, щоби тебе публично карали, отже я заплачу кару. Але, аби ти нїчого не стратив, ходи зі мною до моєї комнати“. — В тій комнатї земска справедливість досягла одної части мого тїла. Тілько що мій отець перечислив ся. Я вже тепер не бояв ся. Сходячи по сходах на долину і держачи ся одною рукою за болюче місце а в другій держачи пять долярів, роздумував я над положенем. Коли я перебув ту тїлесну кару — погадав я собі — то й другу зможу перетерпіти і постановив собі піддати ся тїлесній карі і задержати пять долярів. В такий спосіб заробив я мої перші гроші.

— **Величезну спадщину,** бо аж 100 мілїонів марок одержав один німецкий лїкар в Кобурзї. Ті мілїони вложені головно в підприємства зелїзничі, гірничі і нафтяні. Історія спадщини така: Перед близько 50 лїтами вибрав ся син народного учителя з Турингії до Америки, а що мав щасте та визначав ся пильностию і знанєм, доробив ся там величезного маєтку. Нагло помер, не оставляючи нїякого завіщаня. Між охочими до спадщини прийшло до великого процесу, аж вкінци, головно завдяки заходам німецкого консуля в Вашинґтонї, цїла спадщина дістала ся згаданому лїкареви з Кобурґа.

— **Убийство.** З Сабадки на Угорщинї доносять: В суботу дня 21 с. м. позбавив тут житя зелїзною палицею Михайло Ульрих, торговельник коний, посла до угорского сойму і адвоката Милоша Авлевича. Тяжко ранений також дневникар Бравн, що був разом з Авлевичем. Ульрих віддав ся сам в руки полїциї, а за причину свого поступку подав, що Авлевич вів єму процес, в котрім обманив єго.

— **Поєдинок мадярских послів.** В суботу вечером відбув ся в Будапештї поєдинок на шаблї між послами Францом Герцеґом а Йосифом Мадарашем. Посол Герцеґ одержав рану в голову. Рана не єсть тяжка. Мадараш вийшов з поєдинку цїло.

Телеґрами.

Відень 24 жовтня. До W. Mittagsztg. доносять з Варшави: Социяльно-демократичні партиї розкинули тисячі відозв, заповідаючих загальний страйк на 3 грудня і взиваючих рівночасно до приготовлення революциї. Коли би перша єї проба не удала ся, то з кінцем січня наступить друга. Партиї взивають всїх своїх членів, щоби всякими способами перешкаджали виборам до Думи.

Петербург 24 жовтня. Рух на зелїзници Николаївскій здержаний. В Харкові обняв страйк всї варстати фабрик. Всякий рух спинено а товпа задержує вози міскої зелїзницї. На вечер заповіджено великі збори народні під голим небом. — В Балашові страйкує від вчера вся служба зелїзнича. Рух поїздів здержано. Вчера проголошено страйк у всїх фабриках і варстатах та державних складах горівки. Доси спокій.

Москва 24 жовтня. Рух на зелїзници Москва-Мітава здержаний. Москва відтята від всїх міст.

Саратов 24 жовтня. Робітники і урядники зелїзничі розпочали страйк. Вечером відбули ся два збори, на котрих ставлено постуляти політичні.

Харків 24 жовтня. Від нинї настав на двірци загальний страйк. В бюрах застановлено також роботу.

Мадрид 24 жовтня. Президент француской републики Любе приїхав тут вчера.

Берлин 24 жовтня. Німецкий амбасадор при петербургскім дворі Альвенслебен відкликаний, а на єго місце іменований дотеперішний посол в Копенгазї Шин.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).